

איים עליה אריה שירצח אותה ויתאבד. בספטמבר 1981 הגיעו הרברים בין אורנה ואריה לידי אלימות. לילה אחד התפרץ אריה לחדרה של אהובתו וניסה לפגוע בה בכסין מיטבה. הוא הצליח לשרוט את פניה וצווארה, היא צעקה וחברים הפרידו ביניהם. אריה נלקח למישרת טבריה, ואחיו לקח אותו משם בחזרה העירה, כדי להרחיקו מאורנה.

באותה תקופה היה החבר הטוב אילן מגוייס, והוא שמע על המיקרה מחברו אריה. אריה סיפר לו עד כמה גדולה אהבתו לאורנה, עד כמה היא חשובה לו, וכי לא יוכל לחיות בלעדיה. בחודש אוקטובר של אותה שנה התגייסה גם אורנה לצבא.

פגיעות

בצוואר וביד

ב תחילת שנת 1983 נפרד אילן מחברתו הקבועה והחל נפגש עם אורנה. היחסים ביניהם הפכו ליחסי אהבה והם החלו יוצאים בקביעות.

ידעתי שזה יפגע באריה שאני יוצא עם אורנה, אבל לא יכולתי כבר לעשות כלום, העיד אילן. גם אילן היה נבוך מעט להעיד נגד חברו הטוב, שממנו לקח את אהובתו ולא היישיר את מכתו אליו. קצת לפני שהייתי חבר של אורנה, ניתק הקשר ביני ובין אריה, ואינני יודע מי סיפר לו שאנחנו חברים, העיד אילן המזוקן, אבל כאשר אני חושב מה היה יכול לקרות מהירות שלו, אני כועס עליו מאוד, הצהיר.

הכאב הרדום בגלל הפרידה מאורנה התעורר לחיים, כאשר נודע לאריה על הקשר שנוצר בין שני חבריו הקרובים ביותר. הוא נהג לטלפן וניסה לדבר עם אורנה, הוא ניסה לראות אותה. מכיוון שבינתיים גוייס גם הוא לצבא, יכול היה לפגוש בה רק בסופי-שבוע.

המיקרה אכן התרחש כמוצאיישבת. אורנה ואילן, יחד עם זוג חברים נוסף, ירדו מביתה של אורנה ברמת-גן ביולי 1983 והתכוונו לבקר ידידים. זוג החברים נסע ראשון במכוניתו, ואילן ואורנה נסעו במכונית הסובארו שלהם בעקבותיהם.

ליד תמרור עצור הגיחה לפתע מכונית צבאית וחסמה את הדרך. אילן ראה את אריה יורד מן המכונית הצבאית לבוש מדים ובידו רובה גליל. «ראיתי את אריה רץ אלי עם קת הרובה מכוונת כלפי, אילן נבהל וניסה להימלט מהמקום. הוא תימרן את מכונית הסובארו אחורנית מכיוון שחשש כי לא יוכל לעבור את מכוניתו של אריה שחסמה את רוכו. באותו רגע הלם אריה בקת הרובה על חלון הנהג ושבר אותו. בעוד המכונית נמלטה, הרים אריה את הרובה וירה. היריה ניפצה את החלון הקידמי של הסובארו. אילן שמע ריאות נוספות, אך הוא המשיך לנסוע במהירות לתל-אביב. שם עלה לדירת חברים וגילה כי הוא שותת דם. הוא היה פגוע בצווארו ובידו.

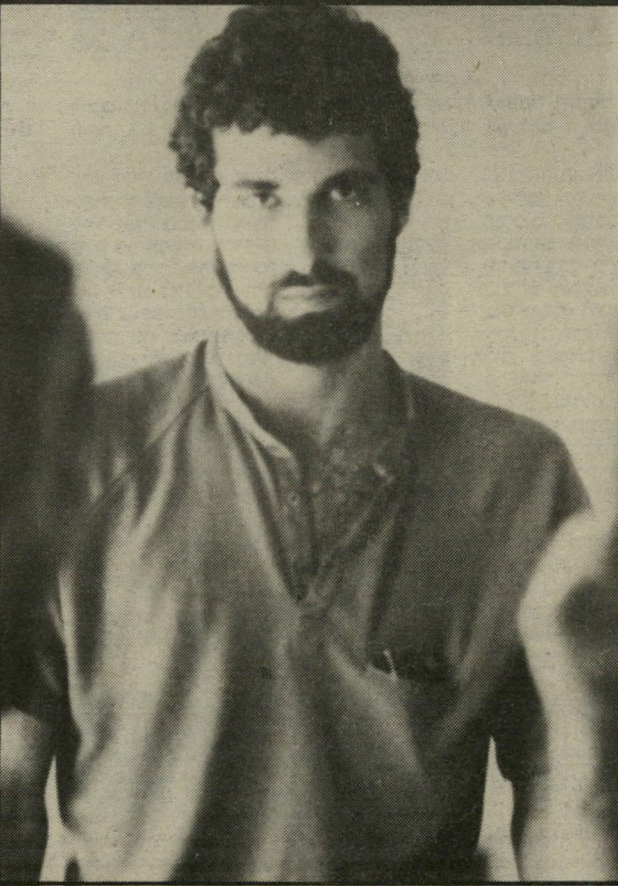
אילן טלפן למישרת והובל לבית-החולים. הפצע בצווארו נחבש, אחרי שהרופאים הוציאו רסיסי כרוך מתוכו. אורנה לא נפגעה כלל. כשיצאה המישרת למקום האירוע גילתה כי עובראורה, שעמד על המידרכה בומן הירי, נפצע גם הוא ונלקח לבית-חולים.

אריה נעצר עד תום ההליכים, ונאשם על-ידי התובעת ספיריחן בניסיון לרצוח את אילן ואת אורנה, וכן בכך שגרם חבלה המורה לעובר-האורה.

במישפט, המתנהל בפני השופטים אורי שטרומן, מאיר צביהכהן והשר פט חיים אדר, אין כמעט ויכוח על העובדות. אריה מודה, כי ירה לעבר המכונית, גם בדיקת כף-היד שערכה לו אחרי הירי הוכיחה כי טיפל בנשק. השאלה היחידה שנותרה היא מה היתה כוונתו של אריה בומן היריות, האם התכוון לרצוח את אורנה ואילן בגלל קינאה ואהבה נכזבת, או שמא נפלטו הכדורים במיקרה, והוא ירה בלי מחשבה וללא כוונה לפגוע בוג.

אילנה אלון

אריה (מימין) אהב את אורנה (למעלה), אורנה אהבה את אילן (למטה) ואילן היה החבר הטוב ביותר של אריה

כאשר מולו התייצבו בזה אחר זה חברו הטוב ביותר אילן לוי ואהובתו אורנה משה.

כאשר עלתה אורנה על רוכן העדים, אפשר היה להבין בקלות מדוע התאהבו בה שני החברים ויצרו משולש מסוכן. אורנה היא בחורה קטנטנת, בעלת שיער ארוך ומתולתל ועיניים חמות תמימות. היא לא הישירה את מבטה אל אריה במשך כל זמן עדותה.

תקיפה

בכסין מיטבה

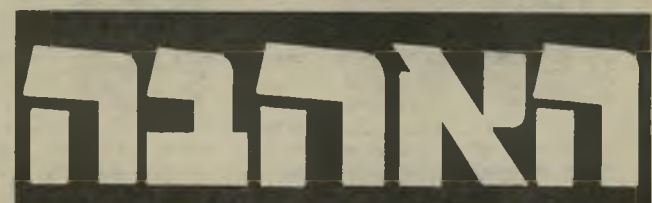
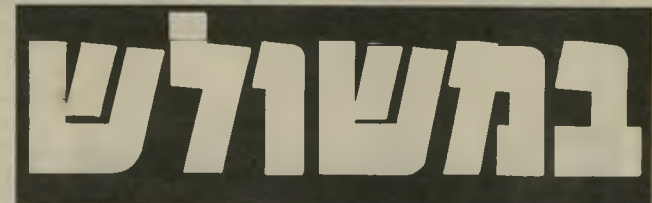
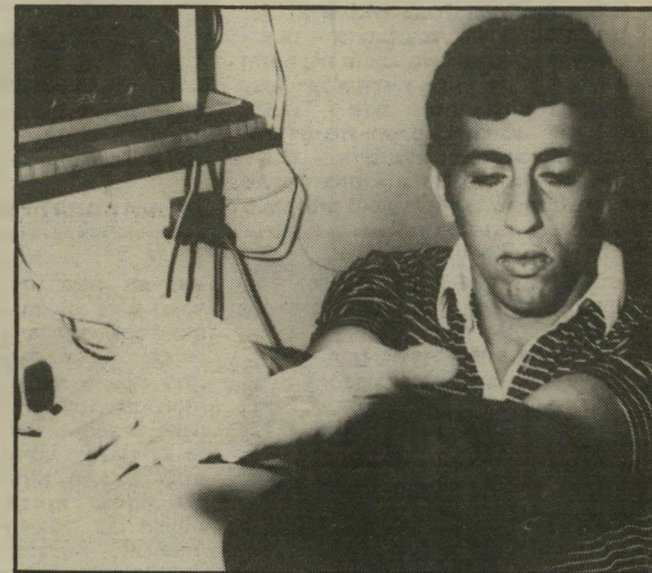
ל שאלות התובעת שרה ספיריחן, סיפרה אורנה לשופטים כיצד הכירה את הנאשם. אריה ואילן הצטרפו אחרי סיום לימודיהם, בקיץ של שנת 1981. לגרעין עירוני שהחל מתגבש בעיר ועבר אחריכך לקיבוץ דגניה להכשרה. אורנה, גם היא רמת-גנית, הצטרפה לגרעין יותר מאוחר ושם פגשה בהם. אריה ואילן היו חברים מאז בייתהספר העממי וגם לצבא התכוונו לצאת יחד. באותה תקופה היתה לאילן חברה קבועה, ואריה התאהב באורנה היפה. במשך חדשים אחרים, לפני היציאה לקיבוץ, היו אורנה ואריה חברים. אולם עוד לפני שיצאו לדגניה,

צ ילצול חד של מכשיר האינטרנט טרקום העיר את רס"ן הנרי קוט, כמוצאיישבת בתחילת חודש יולי בשנה שעברה. הקצין הצעיר כשעונו וראה כי השעה היתה אחרי הצות. ממכשיר האינטרנט שמע את קולו של נגנו האישי, אריה דתאל. אריה מלמל מילים בלתי ברורות. עד שפתח הרס"ן את הדלת הספיק הנהג להגיע למסדרון והקצין ראה אותו יושב על המדרגות, ראשו כבוש בזרועותיו והוא ממרר בכני.

«הסתבתי... הסתבכתי...» חזר ור אמר אריה. הקצין הרגיע אותו ושאל מה קרה. כאשר התאושש אריה, סיפר למפקדו כי פגש את אורנה ואילן, ניגש אליהם ורצה לדבר איתם, אבל הם התחמקו ממנו. «אז תפסתי קריזה, אני לא יודע מה קרה ונורו יריות», גילה אריה.

רס"ן קוט, שהוא תובע צבאי במיקצועו, ייעץ לאריה לגשת לתחנת המישרת ולספר שם את סיפורו.

«אריה היה אז הנהג שלי בערך חמישה שבועות», סיפר רס"ן קוט מעל דוכן-העדים בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב. «נסענו יחד בדרכים שעות ארוכות, ובמצבים כאלה מדברים. אריה סיפר לי הרבה על אורנה. בחורה

החליטה אורנה לעזוב את אריה. כחודש הראשון בקיבוץ עריין היה כל הגרעין יחד, ואז גוייסו הכנים ויצאו לצבא. הבנות נותרו בקיבוץ ואריה, שלא גוייס נותר עימן.

באותה תקופה היו היחסים בין אורנה ואריה מוזרים למדי. באופן רישמי כבר לא היו חברים, אבל הם עדיין אהבו וקינאו איש לרעותו. כאשר יצא אריה עם מתנדבת ששהתה בקיבוץ, עשתה לו אורנה סצינת קינאה. לעומת זאת, כאשר הצהירה אורנה כי איננה רוצה להיות חברתו,

שאותה הכיר בגרעין העירוני לפני הצבא. הוא סיפר שאורנה עזבה אותו כי לא גייסה אותו לצבא יחד עם האחרים, בגלל בעיות רפואיות. הוא ראה לי תמונות שלהם יחד, והבנתו שהוא היה מאוד קשור אליה, למרות ניתוק היחסים ביניהם. מה שפגע בו במיוחד היה שאורנה התחילה לצאת עם אילן, חברו הטוב ביותר. סיפר הקצין. כל אותו זמן ישב אריה על ספסל-הנאשמים. שערו קצוץ קצר, ועיניו ספק מחויכות ספק בוכות. הוא נראה בורד מאוד על ספסל-הנאשמים,